

Jan Erling Hermelin
f. 1 okt.1929 på Blixsta
d.15 april 1967 i Spånga

Jan Hermelin, son till Robert och Gunni Hermelin (f. Pauli), var den ende av de s.k. Wallsnäs barnen, som föddes under föräldrarnas sejour på Blixsta invid Söderköping. Jan var ett s.k. sladdbarn med åtskilligt av det, som detta kan innebära i en stor syskonkrets. De äldre syskonen hade redan rasat av sig det mesta av lek och okynne och villigheten att taga Jan med på egna nöjen och utflykter var kanske inte alltid överdrivet stor och Jan fick därför söka lekkamrater utanför syskonkretsen. Men visst var Jan välkommen, och den glädje hans ankomst beredde föräldrarna gick nog inte att taga miste på.

Jans tidiga barnaår kom i mångt och mycket att fyllas av upplevelser vid Pappas hand i skog och mark, bland kor och grisar. "Kom nu Pappa så knallar vi" så Jan när Pappa blev för länge sittande vid sitt skrivbord. Pappa hade tid med Jan och Jan i sin tur var starkt mottaglig för allt han hörde och såg. Jan lärde sig fåglarnas namn och läte, och han visste var morkullan hade sitt streck och haren sin gång.

Jan var en glad liten krabat och hans blå ögon och lockiga, ljusa hår lystes i kapp med solen och han var snat att ta alla människor i famn.

I skolan gick Jan helt i sina syskons spår, varken sämre eller bättre. Jan hann att avverka något skolår vid Blixsta innan föräldrarna återvände till Wallsnäs. Efter de obligatoriska folkskoleåren kom Jan att flytta mellan några olika läroverk, och alltid med den lilla förhoppningen från föräldrarnas sida att det skulle gå bättre än i den förra. --- Det ~~gk~~ gjorde det nu sällan och Jan kom alltså att i likhet med flera av sina syskon att avsluta skolåren utan någon "mogenhetsexamen".

Jans intresse för djurens liv i skog och mark hade stärkts med åren och detta förde såväl föräldrars som Jans tankar till något yrke, där

han kunde få användning för dessa sina kunskaper. Så började praktikår på gård och i skog. Tillsammans med några kamrater inventerade Jan en sommar åtskillig smålandsskog. Något yrke blev det nu inte, men rika erfarenheter.

Jan gick en kurs på Sigtuna folkhögskola, där gick det betydligt bättre än på tidigare skolor. Här kom Jans människointresse, hans inboende kärlek till och för människor fram som aldrig förr och Jan fick för första gången många verkligt goda vänner. Hans framtidsplaner fick nu en ny vändning. Jan började arbeta inom ungdomsvård och socialvård. Vid denna tid hade Jan träffat sin Karin och tillsammans for de till Finland och arbetade på en ungdomsvårdsskola. Jan som praktikant, Karin som sjuksköterska. Jan sökte så småningom in på socialinstitutet, men hans dåliga skolutbildning låg honom i fatet, och för Jan blev det att se sig om efter ett nytt verksamhetsområde.

Jan kom att välja affärsmannens hårda liv. Någon större förståelse för sitt val rönste han knappast från föräldrar eller syskon, men det var knappast att vänta från en så jordnära familj. Ändock hade Jan redan som ~~skolepojke~~ pojkspoling visat viss affärsbegåvning. Han sålde reklambroschyrer, som han funnit på pappas skrivbord och i Linköping var han under sitt skolår där bäst i klassen att sälja välgörenhetsmärken och att samla lump och tidningar.

Jan fick anställning hos Golv-Olof Hermelin. Där arbetade han som försäljare i flera år och där fick Jan sina första verkliga kunskaper inom affärsmannens yrke. Jan var gift och bosatt på Söderberga i Skå ute på Svartsjölandet. Att få bli sin egen att starta en alldeles egen firma var drömmen. Så blev det också. Inget stort och märkvärdigt företag, men ändock honom så kärt.

Redan första året som ~~g~~ egen företagare blev Jan märkt av den sjukdom, som så småningom skulle bryta ner hans kropp bit för bit. Att detta hade till följd att Jans framtidsplaner för sig och sin familj aldrig blev så som han hade drömt, må vara honom förlåtet.

Jan hade ett starkt politiskt intresse, troligen ett arv från sin mor. I sin hemförsamling Skå fick Jan ganska snart igång en aktiv Höger-

förening och inom kommunen åtnjöt han mycket stort förtroende. Tillsammans med sin Karin hade Jan sju friska och sju sjuka år och det blev tillsammans 14 lyckliga år. I kretsen av de sina kom det allra finaste fram hos Jan. Han var oerhört fäst vid sin familj och ägnade mycket tid åt sina tre pojkar Otto, Mauritz och Fredrik. Vad var ^{väl} ~~mål~~ mer naturligt än att familjen drog ut på strövtåg i skogarna runt Söderberga eller letade reda på ovanliga stenar och växter på semester och rekreationsresor i Italien. Jan kände väl till sin sjukdom, men han var inte rädd för den. Han var angelägen att väl utnyttja den tid han hade kvar. In i det sista kretsade hans tankar och planer kring familjen. Familjen flyttade från sitt kära Söderberga in till Spånga. Närmare till arbete och barnens skola, men framför allt här skulle det vara lättare för Karin och barnen att ha sitt hem, den dag han inte längre fick vara hos dem.

Som syskon pläga ~~göta~~ kritiserade vi ibland Jan och hans handlande, men det var ju bara äldre syskons rätt och skyldighet mot Lillebror. Jag tror Jan kände det så och hans kärlek till sina syskon och syskonbarn blev större och större med åren. Jan var dem mest släktkära av oss syskon och jag tror att hans minne lever särskilt starkt kvar hos de äldre syskonbarnen. De visste att uppskatta Jan för hans omtanke, hans gästfrihet och osjälviskhet.

Mamma Gunni förlorade i Jan sin yngste son - den som hon höll så innerligt mycket av och för vilken han bad kanske allra hetast.

Jan dog den 15 april 1967 i sitt hem i Spånga. Det är fyra år sedan nu. Hans familj bor kvar, barnen går i Kristoffersskolan och Karin har möjlighet att utnyttja sitt yrke. Sonen Mauritz konfirmeras om ett par veckor för Jans personlige vän komminister Lars-Olof Hirsch. Otto reser om en månad till Lofoten för att där studera fågellivet. Ringen är sluten.

Strömma, Sättila den 21 juni 1971

Hermelinska släktföreningens årsmöte i Sthlm den 21 juni 1971.